

Атаманчук Н. М. Навчання у ВНЗ – освіта для сталого розвитку / Н. М. Атаманчук // Природнича освіта і наука для сталого розвитку України: проблеми і перспективи: Збірник наукових матеріалів I Міжнародної науково-практичної конференції (4-6 жовтня 2017 року, м.Глухів) / За заг. ред. І. М. Кореневої. – Суми: Вінниченко М. Д., 2017. – С. 112-114.

Ніна Атаманчук,
к. психолог. н., доцент, доцент кафедри загальної, вікової та практичної психології Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

НАВЧАННЯ У ВНЗ – ОСВІТА ДЛЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Входження України до європейського освітнього простору передбачає інтеграцію основних засад сталого розвитку в змісті вищої освіти.

Освіта для сталого розвитку повинна спрямовуватись на формування нової системи ціннісних орієнтирів у екологічних, економічних, соціальних проблемах навчання і виховання студентської молоді. Освіта для сталого розвитку повинна спрямовуватись на формування світогляду, який базуватиметься на принципах сталого розвитку, систематизації та засвоєння інформації з питань сталого розвитку.

Сталий розвиток (від англ. sustainable development) – стабільний спрямований розвиток економічної та соціальної сфер при раціональному використанні екологічних ресурсів.

Під поняттям сталості розуміємо створення умов для поширення такого підходу до життя, коли розвиток суспільства спрямований забезпечувати потреби сьогодення без нанесення шкоди для майбутніх поколінь.

Вища освіта для сталого розвитку повинна спрямовуватись на формування у студентів мислення, орієнтованого на стале майбутнє з відповідними смисложиттєвими цінностями і пріоритетами. Переконані, необхідно задіяти різноманітні, насамперед, психологічні чинники, механізми та засоби, які формуються у людини протягом усього її життя та сприяють формуванню загального екоцентричного типу мислення.

Студентський вік – вік спонукань до пошуку гармонії у світі природи, осмислення особистої позиції у відносинах з ним. Тому, викладач вишу повинен стимулювати таку інтелектуальну діяльність студентської молоді, у якій на світоглядному, абстрактному рівні формуються педагогічно бажані зв'язки в індивідуальній картині світу.

Сучасна освіта для сталого розвитку охопила всі сфери діяльності людини та передумовою її виникнення і базою стала саме екологічна освіта.

Для ефективності екологічного виховання студентів, пропонуємо використовувати систему «Психолого-дидактосервіс» – комплекс психолого-педагогічних засобів. Система психолого-дидактосервіс передбачає системне та послідовне застосування дидактичних пакетів при вивченні природничих дисциплін [2].

Екологічне виховання студентів повинно сприяти: формуванню основ психоекологічного мислення та екологічної культури; оволодінню знаннями, вміннями та навичками раціонального природокористування; вихованню почуття відповідальності за природу як національне багатство; готовності до активної екологічної та природоохоронної діяльності.

Освіта для сталого розвитку базується на фундаментальному припущенні, що людство повинно докорінно змінити сучасний хід економічного, екологічного і соціального розвитку для забезпечення здорового та якісного сьогодення та життя майбутніх поколінь.

Переконані, що біоетичне виховання студенства є одним із важливих напрямків освіти для сталого розвитку. Термін “біоетика”, запропонував американський учений В. Р. Поттер. Біоетика, на його думку, повинна стати наукою про виживання людства.

Ми погоджуємося з думкою науковців, що біоетику варто розглядати як особливий світогляд, визначений історичним етапом розвитку європейської культури, коли розуміння феномена життя одержує нову просторово-часову розмірність і внутрішні перспективи для свого розвитку. Таке розуміння дає змогу включити в сферу морального не тільки

відношення між людьми, а й відношення людини до рослин і тварин, навколишнього середовища, до себе самої, до своєї чуттєвості, тілесності, духовності [1].

До головних напрямів біоетичного виховання молоді варто віднести:

- 1) створення навчальних програм спрямованих на біоетичне виховання особистості;
- 2) розробка курсу лекцій з питань біоетичної освіти, а саме: висвітлення особливостей біоетики як науки, її історичних коренів та зв'язків з іншими галузями знання, розкриття її філософських, психологічних основ, теоретико-методологічних засад;
- 3) розробка комплексу занять спрямованих на біоетичне виховання, учнівської, студентської молоді;
- 4) підготовка навчально-ігрових занять, під час яких за допомогою постановок п'єс, сцен з життя ненав'язливо і повчально подавати матеріал, що сприятиме біоетичному вихованню;
- 5) залучення учнів, студентів до написання оповідань, казок з проблем біоетичного виховання;
- 6) розробка опитувальників;
- 7) виготовлення навчально-методичних стендів, створення картотеки навчальних фільмів з проблем біоетичного виховання;
- 8) організація науково-теоретичних і науково-практичних конференцій, семінарів, диспутів, дискусій, діалогів та наукових форумів із питань психобіологічної освіти та виховання біоетичного мислення учнівської, студентської молоді [2].

Отже, екологічне виховання студентської молоді є одним із важливих і необхідних засобів здійснення переходу до сталого розвитку.

Список використаних джерел

1. Терешкевич Г. Т. Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти / Г. Т. Терешкевич. – Львів: Світ, 2008.–344 с.
2. Яланська С. П. Біоетичне виховання учнівської та студентської молоді / С. П. Яланська, Н. М. Атаманчук // Актуальні проблеми особистості та міжособистісних взаємин, 23 квітня 2016 р.: Матеріали VIII Міжнародної науково-практичної конференції / За ред. С. Д. Максименка,

Л. А. Онуфрієвої. – Кам'янець-Подільський: Медобори – 2006, 2016. – С. 160-163.

проблеми інноваційного розвитку освіти на засадах європейських цінностей та сталого розвитку

УДК 378.09:001.895

Ніна

Атаманчук

Полтавський національний

педагогічний

університет імені В. Г. Короленка

НАВЧАННЯ У ВНЗ – ОСВІТА ДЛЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

**ЗАПРОВАДЖЕННЯ ПЕДАГОГІЧНИХ ІННОВАЦІЙ У ВИЩІЙ ШКОЛІ
НА ЗАСАДАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ**

В статті з'ясовується сутність поняття "педагогічні інновації", визначаються основні напрями дослідження з означеної проблеми. Розкривається новий підхід до проведення викладачами лекційних та практичних занять у вищих навчальних закладах. Педагогічні інновації у вищій школі дають можливість застосовувати індивідуальний підхід до кожного студента, при цьому враховувати його здібності та уподобання, формувати готовність майбутнього педагога до інноваційної діяльності. Перспективи подальшого дослідження вбачаємо у більш детальному вивченні питання запровадження інноваційних освітніх технологій викладачами при викладанні психолого-педагогічних курсів у ВНЗ.

Ключові слова: педагогічні інновації, інноваційні освітні технології, лекція, практичне заняття.

Постановка проблеми. Реформування вищої освіти в Україні, потребує суттєвих змін у підготовці конкурентноздатних фахівців будь-якої галузі. Заміна традиційної системи підготовки майбутнього спеціаліста є актуальною потребою сьогодення. Викладач вишу має використовувати

творчі, креативні підходи у розв'язанні різних методичних, навчальних-виховних проблем.

Основні педагогічні інновації вузівських викладачів стосуються системи навчання; навчальних планів, програм; організації навчання із застосуванням сучасних інформаційних комп'ютерних технологій (ІКТ); наявності спеціально обладнаних аудиторій, лабораторій; оцінювання результатів навчання за допомогою кредитно-модульної системи; толерантних взаємовідносин між викладачем і студентом.

Аналіз актуальних досліджень. Проблему освітніх, педагогічних, виховних, навчальних технологій вивчали зарубіжні та вітчизняні вчені: В. Беспалько, О. Богомолова, Дж.Брунер, Д.Гасс, М. Гузик, О.Захаренко, Л. Карамушка, М. Кларін, П. Кенес-Комоський, І. Лернер, О. Малібог, А. Нісімчук, В. Панок, О. Падалка, О. Пехота, О. Пометун, С.Сисоєва, М. Скаткін, В. Сластьоніна, А. Сологуб, С. Стеблюк, М.Чумарна, О. Шпак, Ф. Янушкевич та інші. Сучасні освітні інноваційні концепції досліджувалися Ю.Васьковим [1], С. Єрмоленком, Л. Мацько [2] та іншими.

Так, О. Падалка, О. Шпак, А. Нісімчук наголошують, що "педагогічна інновація" є процесом створення, поширення й використання нововведень для розв'язання тих педагогічних проблем, які до цього часу вирішувалися по-іншому [3, 316].

Інновація освіти – цілеспрямований процес часткових змін, що ведуть до модифікації мети, змісту, методів, форм навчання й виховання, адаптації процесу навчання до нових вимог [1].

Погоджуємось з думкою Стеблюк С. В., що інноваційні педагогічні технології це цілеспрямоване, систематичне й послідовне впровадження в практику новаторських методів, прийомів, засобів, що охоплюють у цілому навчальний процес від визначення його мети до очікуваних результатів.

Ми вважаємо, що педагогічна інновація є результатом творчого пошуку креативних розв'язань педагогічних проблем.

Не зважаючи на те, що проблемою займалися і займаються багато вчених, питання запровадження педагогічних інновацій викладачами ВНЗ є недостатньо висвітленим.

Метою статті є вивчення питання впровадження педагогічних інновацій викладачами ВНЗ.

Методи дослідження. Для розв'язання поставленого завдання застосовували теоретичний аналіз, емпіричні методи, а саме: метод природного експерименту, в ході якого застосовувався метод включеного спостереження, бесіди, опитування у формі анкетування.

Виклад основного матеріалу. Нами було проведено дослідження у 2015-2016 рр. на базі Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. В ньому брали участь 100 викладачів.

Педагогічний інноваційний потенціал викладачів ВНЗ виявляли за допомогою опитування у формі анкетування.

Анкета включала питання, що стосувалися спонукань до нововведень в навчальному процесі, спрямованості педагогічних інновацій на вирішення певних проблем, впливу інновацій на результативність навчально-виховного процесу, на зміни в діяльності студентів під час занять, на ефективність освітніх інновацій, пропозицій по запровадженню педагогічних інновацій.

Деякі викладачі відповідаючи на питання анкети із запропонованих варіантів відповідей одночасно обирали декілька, що мало відображення у процентному співвідношенні.

Проаналізуємо результати опитування.

На запитання "Що спонукало Вас до нововведень в навчальному процесі?" викладачі відповіли: "застарілі освітні технології, що спричиняють незацікавленість студентів" – 44,3%; зацікавленість покращенням і підвищенням результативності навчального процесу та власного професійного рівня – 55,7%.

Переважна більшість викладачів зацікавлені позитивними змінами у навчальному процесі, а також мають бажання підвищувати свій професійний рівень.

На запитання "На вирішення якої проблеми були спрямовані Ваші педагогічні інновації?" отримано такі відповіді: "на підвищення професійної зацікавленості студентами дисциплінами, які їм викладаються" – 90,3%; "на встановлення зв'язку теорії з практикою" – 60,1%; "відхід від сухого, формального викладу навчального матеріалу за допомогою візуалізації" – 50,3 %; "на удосконалення якості навчання, виховного процесу, підвищення пізнавальної активності студентів" – 90,6%; "на вирішення унаочнення теоретичного матеріалу, підвищення рівня знань студентів, формування творчого педагогічного мислення" – 60,7%; "на підвищення рівня самоосвіти" – 80%; "на формування професійно значущих якостей та вмінь, формування практичної спрямованості майбутніх фахівців" – 90,7%; "на розвиток креативності студентів, розширення їхнього навчального кругозору, формування самостійності, ініціативності" – 70,3%.

Як бачимо, найбільша частина викладачів, запроваджуваними освітніми інноваціями вирішують проблеми формування у студентської молоді професійно важливих якостей та практичної спрямованості майбутніх професіоналів. Найменший відсоток викладачів запроваджують педагогічні інновації, щоб відійти від нецікавого, формального викладу навчального матеріалу та зробити його більш цікавим за допомогою візуалізації.

На питання "Яких результатів Ви досягли за допомогою нововведення у навчанні та вихованні студентів?" було отримано наступні відповіді: "досягнуто кращих результатів" – (84,6%), "результати є такими, як попередні" – (7,7%), "результати гірші від попередніх" – (0 %), "невідомо" – (7,7%).

Як бачимо, найбільша кількість викладачів відповіла, що досягнуто кращих результатів. Виявлено незначний відсоток викладачів, які стверджують, що результати є такими, як попередні, а також є викладачі, які

стверджують про те, що їм невідомо про результати досягнень у навчанні та вихованні студентів після запровадження педагогічних інновацій.

Таким чином, отримані відповіді дають підставу стверджувати, що використання освітніх нововведень є результативним, сприяє покращенню навчально-виховної роботи студентів.

На питання "Які зміни відбуваються в діяльності студентів на заняттях внаслідок впровадження педагогічних інновацій?" отримано наступні відповіді: "студенти стають активнішими" – 26, 3%, "підвищується пізнавальна активність студентів" – 26, 3%, "підвищується рівень пізнавального інтересу" – 42,3 %, "інші зміни у розвитку студентів" – 5,1 %, "немає змін" – 0%.

Як видно з результатів, найбільша частина викладачів, вважає, що впровадження педагогічних інновацій підвищує рівень пізнавального інтересу студентів. Значний відсоток викладачів вважає, що студенти стають активнішими, підвищується їх пізнавальна активність. Ніхто із опитаних не відповів, що впровадження педагогічних інновацій не матиме змін в діяльності студентів на заняттях.

На питання "Від запровадження педагогічних інновацій Ви очікуєте?" було отримано такі відповіді: "особистого задоволення своєю працею" – 92,3%, "громадського визнання" – 0%, "пріоритетного становища (уваги) в колективі" – 0%, "матеріальної винагороди" – 7,7%.

Як бачимо, найбільша частина викладачів від запровадження педагогічних інновацій очікує особистого задоволення своєю працею. Незначний відсоток викладачів очікують матеріальної винагороди. Жоден із опитуваних не очікує громадського визнання, а також пріоритетного становища (уваги) в колективі.

На питання "Ваші підходи до використання педагогічних інновацій на лекційних, практичних, лабораторних заняттях?" було отримано наступні відповіді:

- ефективним напрямком у використанні сучасних комп'ютерних технологій під час проведення лекцій є інтерактивне спілкування, воно дає можливість обговорювати актуальні проблеми, аргументувати, переконливо доводити власні погляди. Важливим є те, що використання такого виду навчання дозволяє студентській молоді не лише здобути знання, а й усвідомити цінність інших людей. При інтерактивному навчанні в освітньому процесі викладач виступає як організатор групи студентів, де і студент, і педагог стають рівноправними суб'єктами навчання, рефлексують з приводу того, що вони знають, уміють;
- простим та ефективним засобом спілкування викладача зі студентом, є електронна пошта – відправлення повідомлень. Зокрема, для великих лекційних курсів, тем цей засіб заощаджує час (розіславши лекційний матеріал напередодні, на лекції-тренінг, можна активно працювати над його засвоєнням, а не репродуктивно конспектувати лекцію). Студент отримує можливість працювати, знаходячись під контролем викладача, консультуватися з ним у режимі "он-лайн";
- під час проведення лекційних занять є найбільше можливостей для застосування педагогічних інновацій, адже лекція залишається провідним методом навчання у вищій школі;
- широко використовується традиційне викладання лекцій у поєднанні з візуальним супроводженням. Викладачами застосовуються мультимедійні лекції (сприяє більш активній співпраці між викладачем та студентом);
- у процесі проведення практичних та лабораторних занять доцільним є застосування освітніх інновацій, а саме: традиційних форм проведення з елементами інновацій (використання навчальних тестів за роздатковими матеріалами чи комп'ютерним варіантом), рольових ігор, ігрового проектування, ділових ігор з використанням комп'ютерних версій, розроблених кафедрами університетів або придбаних програмних продуктів, технології кейс-методу (методу ситуаційного навчання), відео тренінгів,

відеофільмів, творчих майстерень, підготовка і захист проектів, творчих звітів (включають експериментальний розділ) та ін.;

- педагогічні інновації спрямовуються на: визнання раніше невизнаних або невикористаних можливостей студентів, розвиток уміння викладача стримуватися від втручання у процес творчої, креативної діяльності, надання студентові свободи вибору, створення умов для втілення творчої ідеї, демонстрацію ентузіазму, надання допомоги студентам, які висловлюють іншу думку, уміння переконувати та пропагувати, здібність до самоаналізу. Все це дає можливість викладачеві розвивати творчість, креативність, нестандартне мислення у студентів, створює умови для виявлення обдарованої особисті та проведення з нею наукової роботи.

Отже, на лекційних практичних та лабораторних заняттях викладачі ВНЗ можуть запроваджувати педагогічні інновації, зокрема: комп'ютерні навчальні програми, електронні видання навчального призначення, аудіо- та відео-навчальних матеріалів, комп'ютерні мережі, мережі Internet, мотиваційно-стимулюючі методи (бесіди, дискусії, вивчення першоджерел); оцінно-регулюючі методи, які допомагають у закріпленні, оцінці набутих знань та вмінь студентів щодо майбутньої професійної діяльності (тестування, виконання різного рівня складності індивідуальних навчально-дослідних творчих завдань – плакати, фото- та відео-презентації, написання власних творів, казок, творчих звітів, дидактичних каталогів, колажів тощо).

На запитання "Які педагогічні інновації Ви використовуєте ? " викладачі відповіли: мультимедійні презентації, комп'ютерні слайд-презентації, відео ролики до навчально-методичного комплексу дисциплін; мультимедійні супроводи до курсів; мультимедійні лекції; творчі вправи; моделювання педагогічних ситуацій в навчальній аудиторії; завдання з використанням ТЗН (демонстрація фрагментів уроків, виховних заходів з тем практичних занять); нестандартні форми проведення занять (тренінги, терапевтичні заняття, дидактичні та рольові ігри, творчі вправи, комп'ютерні

технології (створення фотопрезинтацій, фото колажів, музичних каталогів, відеороликів)).

Отже, розроблені вузівськими викладачами інноваційні технології навчання спрямовані на підвищення рівня знань та професійних і дослідницьких умінь, вдосконалення в цілому навчальної та науково-методичної діяльності.

На питання "Ваші пропозиції, щодо запровадження педагогічних інновацій?" викладачами були висловлені такі пропозиції: проведення лекцій із обов'язковим візуальним супроводженням (таблиць, схем, слайд-презентацій); проведення на кожному практичному занятті сміхових вправ на 2-3 хв. для зняття втоми студентів; матеріально заохочувати викладачів до створення та впровадження педагогічних інновацій; збільшити кількість мультимедійного забезпечення; збільшити кількість аудиторій, обладнаних сучасною мультимедійною технікою; розширити технічні можливості; відкрити аудиторії-методичні кабінети фахової підготовки зі спеціальними меблями, обладнанням; поліпшити матеріально-технічну базу.

Педагогічні інновації викладачів ВНЗ, спрямовані на індивідуалізацію навчання через збільшення самостійної роботи та програмованого контролю знань. Це знаходить своє відображення у розроблених викладачами НМКД (науково-методичних комплексах дисциплін), які включають навчальну програму дисципліни; робочу програму навчальної дисципліни; навчальні посібники, опорні конспекти лекцій з питаннями до самоконтролю, інструктивно-методичні матеріали до виконання самостійної роботи; інструктивно-методичні матеріали до практичних занять; пакет індивідуальних навчально/науково-дослідницьких завдань (ІНДЗ), інструктивно-методичні матеріали до їх виконання та критеріїв оцінювання; змістове та інструктивно-методичне забезпечення усіх форм і видів поточного, проміжного контролю знань студентів (тестові завдання, модульні контрольні роботи, підсумкові контрольні роботи тощо); пакет екзаменаційних білетів; контрольно-тестові завдання ректорських

контрольних робіт (РКР), контрольно-тестові завдання комплексних контрольних робіт (ККР).

Для забезпечення раціональної організації самостійної роботи студентів викладачі накопичують методичну бібліотеку студентської пошукової діяльності, наукових робіт, тематичних папок, створюють навчально-методичні комплекси на електронних носіях, які розміщують на сайтах університетів.

Висновки. Отже, педагогічні інновації викладачі ВНЗ спрямовують на: перехід від традиційних до сучасних форм і методів навчання, що сприяє формуванню творчої, креативної особистості, яка вміє поєднувати теорію з практикою; мотивування студентів до самостійної, творчої роботи з метою поглиблення знань та здобуття вмінь і навичок; забезпечення комп'ютеризації навчального процесу, створення комп'ютерних (інформаційних) систем його підтримки; інтенсифікацію навчального процесу з метою скорочення аудиторних занять з участю викладача при наданні повного обсягу знань та підвищення якості навчального процесу; розробку, оновлення сучасних інтерактивних комплексів навчально-методичного забезпечення дисципліни (ІКМЗД).

Викладене вище дає підстави стверджувати, що педагогічні інновації викладачів ВНЗ сприяють: удосконаленню навчально-виховного процесу, підвищенню рівня знань студентської молоді; професійній зацікавленості; розширенню навчального кругозору, пізнавальної активності; допитливості; встановленню зв'язку теорії з практикою; підвищенню рівня самоосвіти, саморозвитку, самовдосконалення; формуванню самостійності, ініціативності, професійно значущих якостей та вмінь майбутніх фахівців; розвитку творчого мислення, творчих здібностей студентської молоді.

Тож не викликає сумнівів ефективність використання викладачами педагогічних інновацій у навчально-виховному процесі вищої школи.

Перспективи подальшого дослідження вбачаємо у більш детальному вивченні питання запровадження педагогічних інновацій при викладанні психолого-педагогічних курсів у ВНЗ.